

ΜΙΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ

Ο ΝΕΟΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΣ

Ο «Αντεροβγάλτης» τής Αμερικής. Η φίλια του μ' ένα μάγο στα κάτεργα του Τένεσοι—Σίτυ. Μιά δραματική απόδρασις. Τό φέρετρο του γέρο μαγου. Η μεταμόρφωσις του Ρέντ Χάρρις. Μιά άπρεπτη επίσκεψις. Η αναγνωρισις. Όπου ο «Αντεροβγάλτης» τήν παθαίνει. Η σύλληψις του, κλπ.

είχε πεθάνει εκείνη τη μέρα. Μόλις έπεσε όμως στη θάλασσα, ο κόμης Μοντεχρήστος έσκιε μ' ένα μαχαίρι τó σάκκο και κατάρθωσε κολυμπώντας να σωθεί. Αύτη είνε μιά από τίς περιπέτειες του μυθιοστορημάτου του Δουμά. Και τώρα θα σάς διηγηθούμε μιά άλληνην σχετική ιστορία, ή όποια συνέθη εδώ και λίγον καιρό στό Τένεσοι Σίτυ και ή όποια μά μπορούσε κάλλιστα να χρησιμοποιηθεί ως υπόθεσις ενός φανταστικού περιπετειώδους ρομαντού.

Ο Ρέντ Χάρρις, ένας επικίνδυνος εγκληματίας, είχε τρομοκρατήσει εδώ και πέντε χρόνια τήν Αμερική, με τά φρικώδη έγκλημάτα του. Ήταν ένας Αμερικανός «αντεροβγάλτης», πού είχε αναστατώσει τούς άστυνομικούς έλων τών πολιτειών τής Αμερικής, οι όποιοι μάταια προσπαθούσαν να έπιτύχουν τήν σύλληψή του. Ήταν ο λωποδύτης - φάντασμα. Τέλος όμως, έπεσε στό χέρια τους γιατί τόν πρόδωσε μιά φίλη του πού τόν είχε θαρεθεί. Μά όλα τά έγκλημάτα του είχαν γίνει μ' ένα τόσο άριστοτεχνικό τρόπο, ώστε δέν ύπήρχαν έναντιόν του σοβαρά ένοχοποιητικά στοιχεία. Έτσι ο Ρέντ Χάρρις, ο Αμερικανός αντεροβγάλτης, καταδικάστηκε σε ισόβια δεσμά και στάλθηκε στα κάτεργα του Τένεσοι - Σίτυ για να έκτίσει τήν ποινή του. Τό περιεργό δέ είνε, ότι μόλις φόρεσε τή ραβδωτή στολή του καταδίκου, έγινε άλλος άνθρωπος. Αύτός ο τρομερός εγκληματίας ήταν τώρα ήσυχος σαν άρνάκι. Έργαζόταν όπως κι οι άλλοι φυλακισμένοι, δέν μάλανε ποτέ κι' άποτραβιόταν κατόπιν στό κελλί του, για να διαβάσει με κατανύξη τή Βίβλο. Ο μόνος φίλος του ήταν ένας γέρος πού είχαν άσπρίσει τά μαλλιά του στα κάτεργα. Λεγόταν Άλμπερτο Στέφανι κι' είχε καταδικασθί σε ισόβια δεσμά γιατί είχε δηλητηριάσει με τά μαγικά θανάτα τούς τρεις πλοΐτες Αμερικανίδες, ή όποιες τού είχαν ζητήσει να κάνει τούς άνδρες τους να τίς ξαναγαπήσουν! Έν τούτοις αύτό τό πάθημά του δέν είχε κάνει τό Στέφανι να δάλη μυαλό. Όλη τή μέρα μέσα στη φυλακή διάβαζε τίς παράξενες συνταγές του κι' έφτιαχνε κρυφά ένα σωρό έξωφρενικά φάρμακα, με τά όποια οι κατάδικοι ξεχνούσαν τήν μελαγχολία τους και τίς στενοχώριες τών κατέργων. Όλ' αύτά τά φίλτρα ήσαν φτιαγμένα από λουλούδια του κήπου τής φυλακής, από άγριοχορτά κι' από κοκαίνη ή χασίς! Αύτό τό τελευταίο μάάλιστα συστατικό του έκανε τούς εγκληματίες να τά προτιούν και να βίνον σχεδόν όλα τά λεφτά πού κέρδιζαν από τή δουλειά τους στό γέρο τσαρλάνο.

Ο Ρέντ Χάρρις βοηθούσε τόν Άλμπερτο Στέφανι να φτιάχνη τά παράξενα φάρμακά του και σιγά-σιγά έμαθε όλα τά μυστικά τής σατανικής έπιστήμης του. Ήξερε να λήη τήν τύχη, να γιατρεύη τούς πόνους τής καρδιάς, να ύπνωτιζή και να κοροιδεύη όλα τά θύματά του. Μπορούσε ακόμη να κάνει ένα σωρό ταχυδακτυλουργίες και να κλέθη με άξιοθαύμαστη τέχνη στα χαρτιά.

—Αμα κατορθώσης και θγής από τή φυλακή, τού έλεγε ο γέρο φίλος του μ' αύτά πού σου έμαθα, θα κάνης μεγάλη πε-

πραγματικότης είνε καμιά φορά πιό παράξενη και πιό άπίστευτη κι' από τήν πιό έξωφρενική περιπέτεια τών μυθιοστορημάτων. Όταν ο Άλέξανδρος Δουμάς έξιστορούσε τά κατορθώματα του Έδουάρδου Δαντές, του παραδόξου ήρωος, του «Κόμητος Μοντεχρήστου», δέν φαντάσθηκε ποτέ ότι θα θρισκόταν ένας άλλος κατάδικος, ο όποιος θα έβραπέτευε με τόν ίδιο μυστηριώδη τρόπο. Ο Έδμόνδος Δαντές είχε όπισ εξέρετε—δραπετεύσει από τό φρούριο του Ίφ, ραμμένος σ' ένα σάκκο, πού οι φύλακες τόν ρίξανε στη θάλασσα, νομίζοντας ότι μέσα σ' αύτόν ήταν ένας κατάδικος πού

ριουσία. Δέν μπορείς να φανταστής πόσο κουτός είνε ο κόσμος και πόσο τυφλά πιστεύει στις ύπερφυσικές ιδιότητες ενός μυθιοστορημάτου γιατρού, πού ξέρει να μαντεύη τό μέλλον. Φρόντισε μόνο να μη πής σε κανέναν τό μυστικό σου. Αν εγώ σου άποκάλυφα τήν τέχνη μου τό έκανα γιατί είμαι γέρος πειά και ξέρω ότι δέν θα γλυτώσω από τό θάνατο. Έσύ είσαι νέος, έχεις πολλές έλπίδες να δραπετεύσης από τά κάτεργα και γι' αύτό σε διάλεξα για κληρονόμο τής σοφής έπιστήμης μου.

Και πράγματι ο Άλμπερτο Στέφανι είχε δικηο. Μετά από λίγο καιρό πέθανε, ήσυχος, στό κελλί του, άφου παρέδωσε στον Ρέντ Χάρρις τίς σατανικές σημειώσεις του και τίς συνταγές του. Ο Αμερικανός αντεροβγάλτης ήταν άπαρηγόρητος! Έκλαιγε σαν παιδί από τή άπελπισία του. Ζήτησε τότε από τό διευθυντή τών φυλακών να του επιτρέψη να κρατήσει συντροφιά αύτό τό τελευταίο θράδυ στον άσπτημένο φίλο του και να τό διαβάσει μερικά κεφάλαια τής Βίβλου, πού τόσο τά είχε ανάγκη ή ψυχή του γέρο καταδίκου.

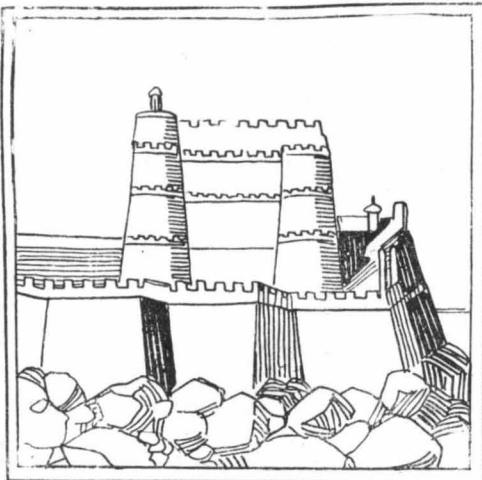
Ο διευθυντής τών φυλακών πού ήξερε ότι ο Χάρρις ήταν ο πιό ήσυχος κι' ο πιό έργατικός από τούς φυλακισμένους, δέν δυσκολεύθηκε να του δώση αύτή τήν άδεια πού του ζητούσε. Έτσι, ο Αμερικανός αντεροβγάλτης πήρε τή Βίβλο και τά χαρτιά του Στέφανι και πήγε και κλείστηκε στό νεκρικό θάλαμο τών φυλακών μαζί με τόν πεθαμένο φίλο του. Στόν ίδιο θάλαμο ήσαν επίσης τυλιγμένα μέσα σε σεντόνια και τά πρώτα τεσσάρων άλλων καταδίκων πού είχαν πεθάνει εκείνη τή μέρα. Ο Ρέντ Χάρρις κάθισε δίπλα στο πτώμα του φίλου του κι' άρχισε να διαβάξη με άργη και μελαγχολική φωνή τήν Ίερή Βίβλο.

Άργά τή νύχτα, ένα φορτηγό αυτοκίνητο έφερε πέντε χοντρά φέρετρα, οι φύλακες θάλαν σ' αύτά τούς πεθαμένους κι' έπειτα πάλι φόρτωσαν τίς κάσες στ' αυτοκίνητο, τό όποιο θα τίς μετέφερε δύο χιλιόμετρα μακριά, στό νεκροταφείο τών φυλακών του Τένεσοι—Σίτυ. Ο σωφέρ κι' οι δύο φύλακες—νεκροθάφτες δέν βιάζονταν να φτάσουν εκεί πέρα. Σιγοτραγουδούσαν κι' έφεραν θόλας μια μπιτολίτσια ούίσκου. Ξαφνικά είδαν να προβάλλη από ένα τών φερέτρων ένα φάντασμα. Κρατούσε ένα μεγάλο μαχαίρι στα χέρια του κι' έβγαζε άγριες κραυγές λύσσας. Τό λευκό σάσανό του άνέμιζε μέσα στη νύχτα. Οι φύλακες κι' ο σωφέρ πού είχαν μεθύσει από τό ούισκο, ένωσαν τόν αίμα τους να παγώνη στις φλέβες τους.

—Κατέβητε από τ' αυτοκίνητο! τούς διατάξε τό φάντασμα!

Κι' οι τρεις συμμορφώθηκαν με τή διαταγή του. Έκείνο τότε πήρε τή στολή του σωφέρ κι' έπειτα μ' ένα χοντρό σκονίλο τούς έβρεσε και τούς τρεις σ' ένα δέντρο. Κατόπιν ντύθηκε τά κλεμμένα ρούχα, ανέθηκε στ' αυτοκίνητο και έξηφανισθή με μεγάλη ταχύτητα. Καθώς θα καταλάβατε, τό φάντασμα δέν ήταν άλλος από τόν Ρέντ Χάρρις, ο όποιος είχε αντίκαταστήσει τόν πεθαμένο φίλο του, είχε μπή μέσα στην κάσσα του και κατάρθωσε να δραπετεύση από τά κάτεργα.

Όταν άνεκαλύφθη ή δραπέτευση τού Αμερικανού αντεροβγάλτη, κινητοποιήθηκε άμέσως όλη ή φρουρά τών φυλακών κι' ειδοποιήθηκαν τηλεφωνικά τά γύρω άστυνομικά τμήματα. Μά ο Ρέντ Χάρρις δέν θρέθηκε πουθενά. Δέκα χιλιόμετρα μακριά από τά κάτεργα, θρέθηκε μόνο τ' αυτοκίνητο με τούς πεθαμένους και με τήν άδεια κάσσα του Άλμπερτο Στέφανι, πού είχε χρησιμοποιήσει για τήν δραπέτευση του ο Αμερικανός αντεροβγάλτης, κρούοντας τόν νεκρό του γέρο στις φυλακές, κάτω από ένα κρεβάτι. Η μυθιοστορηματική αύτη δραπέτευση του Ρέντ Χάρρις είνε ένα πολύ παράδοξο τέλος. Όταν ο κατοπίος άπόχησε τήν ελευθερία του, θέλησε να έξασκήση τό έπαγγέλμα του γέρο φίλου του. Άλλάξε λοιπόν τ' όνομά του, νοίκιασε με τά λεφτά πού είχε ένα διαμέρισμα στο 50ή Λεωφόρο του Γκάλθεστον κι' άρχισε να κάνει χρυσές δουλειές. Παρουσιάζονταν στ' άφελή θύματά του ως Ίνδός φακίρης και κατάρθωνε να τούς παίρνη μεγάλα χρηματικά ποσά. Μιά μέρα,

Τό φρούριο του Ίφ, από τό

όποιο έδραπέτευσε ο Μοντεχρήστος τή διαταγή του.

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

"Ένα από τα περιεργότερα πράγματα του κόσμου, είνε κι' ο πύργος τών «Κεράτων» τής πόλεως Ίσπαχάν τής Περσίας.

Ο πύργος τών «Κεράτων» είνε χτισμένος αποκλειστικώς και μόνο με κέρατα και κόκκαλα ελάφων, γαζελών και άλλων ζώων τών δρυμώνων.

"Όλα τά ζώα, τών οποίων χρησιμοποιήθηκαν τά κέρατα και τά κόκκαλα για τώ χτίσιμο του περιφήμου αυτού πύργου, σκοτώθηκαν σ' ένα και μόνον κυνήγι, τώ όποιο διοργανώσε ο τότε βασιλιάς τής Περσίας και τώ όποιο έλασαν μέρος χιλιάδες κυνηγοί.

Μετά τώ κυνήγι, καθώς λείε ή παράδοσις, δόθηκε ένα μεγάλο συμπόσιο, κατά τήν διάρκεια του όποιου, μέσα σε 7-8 ώρες, χτίστηκε κι' ο πύργος από χιλιάδες χτίστες, με τά κρανία, τά κέρατα και τά κόκκαλα τών φονευθέντων ζώων.

"Αλλά, συνεχίζει ή παράδοσις, ενώ κόντευε νά τελειώσε τώ χτίσιμο, παρουσιάστηκε μπροστά στό βασιλιά του ό αρχιτέκτων, ό όποίος διέβυθε τις έργασίες, και τώ ανέφερε ότι τώ έλειπε τώ κεφάλι κάποιου μεγάλου ζώου, τώ όποιο ήθελε νά τοποθετησά πάνω στην κορυφή του πύργου.

"Ζαλιζόμενος καθώς ήταν από τώ κρασί ό βασιλιάς, γύρισε κι' έπείε:

"—Πού νά πάω νά θρωμέ τέτοια όρα ένα τέτοιο κρανίο πού ζητάς; Ύπάρχει όμως ένα μέσον... Ζώον πώ χοντροκέφαλο... από σένα, δέν θρίσκειται άλλο! Διατάσσα, λοιπόν, νά σου κόψουν τώ κεφάλι και νά στολίσουν με αυτό τήν κορυφή του πύργου!...

Γι' αυτό πάνω-πάνω στην κορυφή του πύργου τών «Κεράτων» του Ίσπαχάν θλέπει κανείς και σήμερα ακόμα ένα μεγάλο κρανίο ανθρώπου!

* * *

Η Κίνα έχει τις περισσότερες πάπιες άπ' όλες μαζί τις άλλες χώρες τής γής. Γύρω σ' όλα τά χωριά, στους δρόμους τών πόλεων, στα κανάλια και τους ποταμούς τής Κίνας, δέν θλέπει κανείς παρά πάπιες.

Κάθε χρόνο, τά διάφορα άγροκτήματα και πτηνοτροφεία εκκολάπτουν 50 εκατομμύρια πάπιες. Τό κρέας τής πάπιας πιάζει πρωτεύοντα ρόλο στην διατροφή του πληθυσμού τής Κίνας. Τέλος, ή πάπια στην Κίνα είνε τώ σύμβολο τής συζυγικής πίστεως. Συνηθίζουν νά τοποθετούν μάλιστα οί Κινέζοι ένα ζευγάρι πάπιες πάνω στη νυφική πασαδά, ως δείγμα του έρωτος και τής πίστεως τών νεονύμφων.

ώστόσο, μεταξύ τών άλλων Άμερικανιδών τόν έπεσκέφθη και μία πολύ ώμορφη γυναίκα, ή όποια ήθελε νά τώ ζητήσει τή συμβουλή του για μία ύπόθεσι του άνδρός της. Μόλις όμως άντίκρουσε τόν Ίνδο φακίρη, έβγαλε μία φωνή εκπλήξεως. Αυτό τώ πρόσωπο δέν τής ήταν άγνωστο. Κάπου τώ είχε δει. "Αλλά σε ποιά μέρος; "Εν τούτοις δέν έπείε τίποτε στον μυητριώδη μάγο. "Όταν γύρισε όμως στο σπίτι της, πήρε τώ τηλεφώνω και ζήτησε τόν πατέρα της, τόν διευθυντή τών φυλακών του Τένεσι.

—Μπαμπά, τώ έπείε, στην πολιτεία μας είνε ένας Ίνδος μάγος πού μοιάζει καταπληκτικά με τις φωτογραφίες του Ρέντ Χάρρις. Κάθεται στον αριθμό 130 της 50ής Λεωφόρου. "Αν θές, έλα μόνος σου για νά θεσπασθής.

Ο διευθυντής τών φυλακών του Τένεσι πήρε άμέσως τώ τραίνω και συνοδευόμενος από δυό αστυνομικούς έπεσκέφθη αυτό τόν περίεργο μάγο. Ο Ίνδος φακίρης, μόλις τόν άντίκρουσε, τά έχασε κυριολεκτικώς από τήν κατάπληξή του.

—Καλημέρα, Ρέντ Χάρρις, τώ έπαιαν οί αστυνομικοί, πρέπει νά όμολογήσης, ότι ενώ ξερείς νά λές τήν τύχη τών πελατών σου, ώστόσο δέν κατάφερες νά μαντέψης ότι θα σ' άνακαλύψαμε.

—"Ετσι είνε, άνακαθάρη και παραδεχθί ό Ρέντ. "Έχασα τώ παιγνιδι. Μά δέν μού λείτε, ποιάς μ' άνακάλυψε;

—Η κόρη μου, τώ άπάντησε χαμογελώντας ό διευθυντής τών φυλακών, πού είνε έγκατεστημένη με τόν άνδρα της έδω πέρα κι' ή όποια είχε έρθει για νά ζητήσει τήν συμβουλή σου. Μά θυμόταν καλά τώ πρόσωπό σου από τις φωτογραφίες κι' έτσι σ' άναγνώρισε.

Ο Ρέντ Χάρρις έβγαλε ένα στεναγμό κι' άκολούθησε τούς αστυνομικούς, ψιθυρίζοντας:

—Σκέψου δικαιοσύνη! Δέν σ' άφίνουν νά γίνης ένας τίμιος άνθρωπος!...

Καθώς θλέπετε, ή παράδοξη όσο και δραματική περιπέτεια του Ρέντ Χάρρις δέν διαφέρει καθόλου από τις περιπέτειες τών φανταστικών μυθιστορημάτων και ιδίως τού Μοντεχρήστου. Κι' όμως είνε μία αληθινή ιστορία, πού άναστατώσε έδω και λίγο καιρό τήν Άμερική.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΜΙΣΟΣ

(Ύπό ΣΤΕΦ. ΜΑΡΤΩΚΗ)

Στήν άγκαλιά μου γύριοντας τ' όλόχρονο κεφάλ.

Τά γαλανά τά μάτια της χαμήλωσε με μιά

—"Αφού τόν κόσμο έμίσησε, μώλεγε αγάλι-αγάλι.

Πώς θα πιστέψω ή δύστυχη πώς μ' αγαπάς πιστά;

—"Όταν σε κλειώ, τής έλεγα, στη φλογερή άγκαλιά μου

Τά θύσανά μου, κόρη μου, για λίγο λημονώ!

Φλόγι, μαυρίλα, κρύφτουε τά μαύρα σωθικά μου,

"Εμίσησα κι' έμίσησα, γιατί πολύ άγαπά!

ΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

(Ύπό ΣΤΕΦ. ΓΡΑΝΙΤΣΑ)

"Απόψε λές κι' εγίωμισαν τήν κάθε θρύση μάγια

κι' ήπιαν οί ράθυμοι βοσκοί κι' αγάλισαν τά πλάγια,

χορός σε κάθε άνάραχο, άχός στύ κάθε ρέμα

χίλιες μορφές ύφαινονται με μεταξέιο γνέμα

πάνω στους λόγγους τούς γλαρούς και στους γκρεμών

πώ τά λιοθασιλέματα στερνοφιλούν τά μόσκια.

"Ως και τά κυπροκόουσα κι' οί γκιώνηδες κι' οί γρύλλοι

έμειθυσαν από χαρά τ' άποψιού τ' Άπριλη

κι' έσάπασαν τώ κλάμα των, τώ πικροάλημα των

νά τραγουδήσουν οί καλοί τις νηές στο πέρασμά των

άπ' τά ψηλά τά διάσελα σ' άνάργια μονοτάτια

με τώ γοργό περπάτημα, τά χαμηλά τά μάτια.

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

(Ύπό ΑΡΙΣΤΟΜ. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΥ)

"Από τά δένδρα πέφτουνε τά φύλλα ένα-ένα

Στής μόνιας γής στην άκρη και μαύρη άγκαλιά

Στέκουν τριγύρω τά κλαδιά, ψυχρά, σκελεθρωμένα,

Και λυπημένα κι' άλλαλα κουρνιάζουν τά πουλιά.

"Η καταχνιά σηκώνεται μέσ' άπ' τά δάση αγάλια

Κι' άπλώνεται σαν μουσική νεράδια του Βορρά,

Και μοιάζει ή φύσι θάλασσα με δίχως άκρογιάλια,

Πού κύμα δέν άκούεται ν' άντιλαλή θαρεί.

Κάπου και κάπου διασπικώς περνάει ένας διαβάτης

Και σαν σκιά μέσ' στην πυκνή χοναεί καταχνιά,

Νά ή ζωή! φαινόμεσθε στα ψεύτικα φτερά της,

Σάν δνειρ' άερόπλαστα και σβύνομε με μιά.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΛΗΚΥΘΟΝ

(Ύπό ΠΕΤΡΟΥ ΖΗΤΟΥΝΙΑΘ)

"Αγάπη, πώς μ' εκούρασεσ και πώς ποδώ ακόμα

νά με λικνίσης στα φτερά σου έπάνω,

άπ' τής ζωούλας σου νά πιά τώ μυροβόλο στόμα

φαρμακερό χυμό για νά πεθάνω.

Γνωρίζω πώσον ύπουλος είνε για μένα ό χρόνος

κι' ό άνεμός σου γλυκοκνέει τάρα

και τή γαλήνη πού μεθά θα συνεπάρη ό πόνος,

ό στεναγμός, ή τρικυμία και ή μότρα.

Μά τί με νοιάζει ή άπαισις γινώσις τών πραγμάτων

πώ με γοητεύει με καιρούς και χρόνια;

Μ' άρκει πού ζω σαν δνειρο σε κόσμους δράματων

και τραγουδι με κύκλους και μ' ήθηδων.

Πουλάκι γλυκοκέλασο, πού φτερουγίζεις πλώνο

άνάμεσα ιτά έρείπια με τώ όγρο τους νυοδι

και κάποτε συντροφιαστό στα κυπαρίσσια έπάνω

τονίζεις τόσο ρυθμικά τώ έρωτικό τραγουδι.

"Όταν ή χειμωνιάτικη πνοή σιά σου φτάνει

κι' οί κάμποι κείνονται θουθοί κάτω άπ' τώ κρύο χιόνι,

σε ποιά φωλιάτα άπάνημε θα σβύση, θα πεθάνη

αυτό τώ βείο τραγουδι σου πώ τάρα με σκλαβώνει;

Σάν ένα βειόν δνειρο, ό νους μου τριγυρίζει

στην κλίνη σου πώ άνόνηρη κοιμάται άγαπημένη,

ό θνος σου είνε άτάραχος γιατί σε ναουρίζει

τό μυστικό παράπονο πώ άπ' τήν ψυχή μου θγαίνει.

"Ετσι στα χρόνια τά παλιά, ή Δάφνη άπεκοιμάτο

σ' ένα κρεβάτι άνθόσπαρτο στού Παρασού τώ πλάγια

και γύρω της σαν δνειρο μαγευτικό έπλανάτο

του Φοίβου τώ παράπονο μεστό άρμονία και μάγια.